

Olle Eriksson

1908 – 1991

- 1908 Föds den 7 november.
- 1938 Gifter sig med Margareta, 'Greta'.
- 1944 Sonen Per-Anders föds.
- 1947 Dottern Ann-Margret föds.
- 1949 Revisorssuppleant i Sala konstförening från 1949 och ett antal år framöver.
- 1963 Stig Anå, Edvard Cederling, Sixten Engberg, Olle Eriksson, Lennart Lindberg, Erik Lisper, Karl-Otto Modin, John Sköld, Bertil Vidmark och Folke Östlund ställer ut tillsammans i Vallaskolan under Salautställningen.
- 1964 12 Salakonstnärer ställer ut i Aguélimuseets regi under sommaren: Sixten Engberg, Gösta Södergren, Bertil Herlow Svensson, Lennart Lindberg, Edvard Cederling, Olle Eriksson, Folke Östlund, Stig Anå, Bertil Andersson, Bertil Widmark, Karl Otto Modin och Åge Lindbeck.
Deltar i *Salasalongen* 15 – 29 november: Sixten Engberg, Gösta Södergren, Bertil Herlow Svensson, Lennart Lindberg, Edvard Cederling, Olle Eriksson, Dick Holmér, Folke Östlund, Stig Anå, Bertil Andersson, Ove Gidlöf, Karl Otto Modin och Åge Lindbeck.
- 1965 9 Salakonstnärer ställer ut i Aguélimuseets regi under sommaren: Sixten Engberg, Bertil Herlow Svensson, Lennart Lindberg, Edvard Cederling, Olle Eriksson, Folke Östlund, Stig Anå, och Karl Otto Modin.
- 1969 8 Salakonstnärer ställer ut på lasarettet i Fagersta i oktober: Sixten Engberg, Gösta Södergren, Lennart Lindberg, Olle Eriksson, Dick Holmér, Torgny Östlund, Bertil Andersson och Karl Otto Modin.
- 1974 Deltar i *Dagens Salakonstnärer* i Komministergården vid Jubileumsutställningen 1974. Samtliga deltagare: Bo Åke Adamsson, Assar Blidmo, Sixten Engberg, Edvin Eriksson, Olle Eriksson, Gustav Eriksson, Gudrun Öman, Folke Östlund, Åge Lindbeck, Ove Gidlöf, Annika Maria Hedermo, Barbro Jones-Hellstrand, Dick Holmér, Lennart Johansson, Edith Johansson, Bengt Kullander, Lennart H Lindberg, Mikael Liljeqvist, Karl-Otto Modin, Rolf Paulsson, Carl Olof Pettersson, Inga-Lisa Stadling, Bertil Söderberg, Gösta Södergren och Mara Zwaigsne.
- 1982 Utställning på Joar Blå i Enköping i februari: Bo-Åke Adamsson, Bengt Kullander, Bo Svärd, Inga-Lisa Stadling, Johan Tibbelin, Olle Eriksson, Bertil Andersson, Gösta Södergren, Annick Baron-Paulsson, Rolf Paulsson, Karl-Otto Modin och Kåge Bergman.
När utställningen flyttar till Aguélimuseet i Sala tillkommer ytterligare några konstnärer: Carl-Olov Pettersson, Gudrun Folker, Margaretha Björdin, Sixten Engberg och Lena Nettle.
- 1991 Avlider den 27 september.

Ann-Margret Ling och Per-Anders Eriksson, barn till Cykel-Olle Eriksson, berättar vid träffen den 28 oktober 2014:

Vår farfar August och farmor Sofia köpte Rådmansgatan 8 år 1902. Där startade farfar cykelverkstad och cykeltillverkning tillsammans med sin bror, Gustav. Cyklarna på den tiden var måttbeställda efter benlängden. De gjorde 150-200 cyklar varje vinter som man sedan sålde på våren och sommaren. 1910 flyttade Gustav till Heby och öppnade cykelaffär där.

Far var lite av ett sladdbarn när han föddes den 7 november 1908, en vecka före Sigvard Thurneman. Farmor var då 43 år. Fader Olle hade en äldre bror, Ernst, född 1892, som dog när han var 25 år. Både Ernst och en farbror, Viktor, var konstnärligt lagda. Det var nog därifrån far fick sin lust att teckna och måla. Han hade också två systrar, Ellen och Magda.

Han fick ärva Ernsts målarskrin. Lukten av terpentin och färg tyckte han var alldeles fantastisk.

1957 köpte farsan en sommarstuga i Västanbäck, inte så långt från Östanbäcks kloster. Där höll han till och målade. Mest akvarell. Det var mycket enklare att ta med och handskas med akvarell.

Akvarell 22 oktober 1951, 14 x 9 cm

Det finns inte mycket kvar från 30- och 40-talet av fars teckningar. Troligtvis kom han igång ordentligt i samband med krokiklubben i slutet på 40-talet. Han kanske inte ens skulle vilja att vi visade den här från 1951. De tidigaste målningarna signerade han O E.

Akvarell 5 augusti 1968, 27 x 30 cm.

Här bodde Jenny med sonen Folke, grannar till oss i Västanbäck. Hon matade sina höns när hon var över 100 år. Hon blev drygt 102 år. En dag när jag, Per-Anders, kom dit så var hon så glad, så jag undrade varför: ”Jo, jag har fått in båda pojkarna på hemmet!”

Far hade alltid ritblocket med sig. Det roade honom att alltid kunna teckna. Han hade en enorm drivkraft. På lasarettet på slutet när han var så sjuk, hade han en spegel och satt och ritade av sig själv.

En gång när vi varit på vattentornet i Västerås, upptäckte han när vi kom hem att han glömt sitt ritblock där. Han vände direkt och åkte tillbaka och hämtade det. Han var så fäst vid sina teckningar. Och hur någon kan lägga nere så mycket tid på tecknande. Jämt, jämt. Han plågade oss barn med att sitta modell: ”Sitt så där, sitt så där! Sitt still nu, sitt still nu!”

Att sitta modell en hel eftermiddag, det var inte nån höjdare när man var ung. Men han muta ju med godis. Kokosbollar och annat. Åkte han på en hockeymatch så satt han och tecknade av spelarna!

Om han kom på en idé så hoppade han upp på morron och ner i verkstan för att ta itu med idén direkt.

Greta, akvarell 1978, 23 x 19 cm.

Det där är vår tålmodiga mor, Greta. Ibland sa hon: ”Det är jobbigt att ha tre barn”.

Han tyckte inte om att måla på sommaren. Det var för grönt, tyckte han. Vår och höst var bäst. När han var ute och målade akvarell sa han: ”Det blir nästan bättre om det regnar lite grand”.

Olle gick aldrig någon akvarellkurs annat än något som hette ABC-skolan, där man fick skicka in målningar för bedömning.

Ann-Margret, oljemålning på duk 1959, 73 x 30 cm

Jag minns när jag stod modell för den här målningen. Jag stod intill den där klockan som han drog upp varje morgon. Med kedja och lod, schhhhhh let det. Då visste man att det var dags att gå upp.

Ann-Margret oljemålning på duk, 49 x 30 cm.

Det här är ute i Västanbäck. Jag kom in för jag skulle säga nånting – så blev jag fast! ”Stå still så där....!” Han kallade den för ”Torparflickan”.

Ann-Margret, pastell, juni 1952, 29 x 20 cm.

Här är jag fem år och lite skelögd – han fick med det också!

Croquisklubben akvarell 1949, 37 x 51 cm.

Henry Johag, Gösta Södergren, Lennart Lindberg, John Fredriksson, Folke Östlund, Kåge Bergman,
Bertil Andersson, Erik Lisper och Greta Ringström.

Croquisklubben akvarell 1950, 40 x 50 cm.

Henry Johag, Folke Östlund, John Fredriksson, modellen, Gösta Södergren, Lennart Lindberg,
Edvard Cederling och Kåge Bergman.

Croquisklubben var hos varandra och tecknade och målade modell eller stilleben. Det var som en syjunta – man pratade nog lite skit också....

John Fredriksson var från Lesjöfors i Värmland. Han och Gösta Södergren var svågrar – John var gift med Göstas syster, Greta.

Nästan varje förmiddag kom några av Sixten Engberg, John Sköld, Folke Östlund, Gösta Södergren och Bertil Andersson in till vår far. De satt då och pratade och diskuterade konst.

En gång var far och Bertil Andersson på konstutställning i Stockholm. Antagligen blev det väl nåt krogbesök också. Bertil kom hem med tåget som planerat, men Olle saknades! När Bertil kom till Sala berättade han för mor Greta ”Kan du tänka dig - Olle var inte med på tåget hem! Vi fick tag på nån ’sjatte’ som hängde med oss på en krogrunda och som Olle sedan skulle bjuda på en öl på Hyllan på Centralen”.

Mitt i natten dök Olle upp när han lyckats, något rund under fötterna, ta sig hem med ett Norrlandståg. Väl hemma väckte han mamma och berättade: ”Kan du tänka dig, Greta, jag vet inte var Bertil tog vägen - han var inte med hem på tåget!”

”Gå å lägg dej”, sa mor, ”Bertil har varit hemma i tre timmar!”

Gösta Södergren, akvarell 24 juli 1983.

Gösta Södergren på besök i Västanbäck. Så fort det var nånting sa pappa: ”Jag måste ringa till Gösta och berätta det där...” Dom var riktiga kompisar.

Gösta, som var frisör och konstnär, och Rosa Södergren kom till oss nästan varje kväll och åt kvällsmat – kanske blev det en och annan snaps. När ’farbror’ Gösta kom tillsammans med sin hustru fick vi barn ofta en chokladbit i smyg av honom. Rosa var lite snål, men det var inte Gösta.

Järnsulptur, längd 60 cm.

Järnsulptur h 100 cm.

Det är lustigt att när det kommer in hundar på gården i Västanbäck – då tvärnitar dom!

Skulptur i koppar, h 26 cm.

Förebilden, det stora trollet, står nu på Rådmansgatan 6 – tidigare på Rådmansgatan 8.

Olle Eriksson, *Trollet*, skulptur, h 169 cm,

Lennart Lindberg, torrnål 1963, 12 x 9,5 cm.

Far köpte också en grafisk press i delar från Möklinta som han tryckte etsningar med. Han gjorde också egna ramar. Köpte en ramklipp och gjorde egna ramar.

Jan Törndahl: Han hade också en märklig teknik för att göra ramar: Inga stift i hörnen utan limmad skarv och pålimmade trianglar över hörnen på baksidan.

Mindor Johansson, blyerts 49 x 34 cm.

Det där är Mindor Johansson. Det är ritat på baksidan av en reklamaffisch. ”Det är inget roligt nu för tiden”, sa Mindor, ”Det var skillnad när man var ung, när det var fart på Måns Ols. Då fanns det två dansbanor efter Gröna gången. Det var så roligt så plommonstoppen flöt i Svarta Graven!”

Dick Holmér: Det var roligt att se teckningarna i skyltskåpen mot gatan och inne i porten av alla Salabor som Cykel-Olle porträtterade.

Kopparslagare Erik Nyberg, oljemålning på duk 65 x 45 cm.

Kopparslagare Nyberg, bror med stadskamrer Hilmer Nyberg, var jultomte hos oss. Men han kom redan på eftermiddagen, glad i hatten och låg på golvet. Så Ann-Margret och jag klättrade på honom.

Oljemålning på pannå, 14 x 44 cm

Mina, Per-Anders, två undulater. En gröngul och en blå.

Olle Eriksson, *Mor Sofia*, pastell 25 x 32 cm

Här ligger vår farmor på sitt yttersta i sin bostad på Trädgårdsgatan 8. Han hade blocket med sig i alla lägen.

Akvarell 20 september 1963, 21 x 31 cm

Det här är väl från en resa med Nisse Wiklund och Gösta Werner. Nisse Wiklund hade en stuga i Funäsdalen, så det är nog därifrån.

Oljemålning på pannå, 16 x 15 cm.

Den där ramen är från en skyddande häck som var omkring motorcyklar när dom levererades.

Per-Anders, oljemålning på pannå 1952, 32 x 26 cm.

Ramen är av fönsterfoder från Ljungdals trädgård. Det låg där Idrottshallen ligger nu. Far tog hand om virket för att använda till ramar.

Sergiu Celibidache, oljemålning på duk 68 x 50 cm, skulpturer i gips och sedan i brons, h 90 cm.

Cykel-Olle på Bergmans konstgjuteri.

Det skulle kosta 18.000 kr att gjuta *Celibidache* hos Bergmans konstgjuteri i Stockholm. Jag tyckte det var för dyrt, men min svåger, Nisse, han skjutsade dit honom.

Kristina Eriksson, vid träffen den 11 november 2014: Cykel-Olle, Dick (Holmér) och jag, bland andra, var uppe hos Lennart Lindberg i Johannisbäck för att hålla på med skulptur efter modell. Först tecknade vi sedan gjorde vi en figur i plastelina. Och meningen var att vi skulle gjuta den hemma, men det var nog bara Olle som klarade av det. Det var inte så lätt att göra det i efterhand efter en beskrivning.

Självporträtt 1964, oljemålning på pannå, 82 x 62 cm.

Den där rocken hade han fått av Gösta Södergren. Det är en frisörrock. Den strök han av sig lite färg då & då. Han gjorde många självporträtt. Det var ju en modell som satt stilla och aldrig protesterade.

Jag (Per-Anders) frågade honom en gång om hans porträtt: ”Hur gör du? Hur bär du dig åt? Det blir så likt.” – ”Jag vet inte”, var det svar jag fick.

Självporträtt 1987, oljemålning på pannå, 62 x 50 cm.

Jag (Per-Anders) kom in på gården en dag och far gick och rånglade. Jag kände på hans panna. Han hade feber och jag skjutsade honom till lasarettet och sedan direkt till infektionskliniken i Västerås. Där låg han ett tag. Vi kom dit dagen efter och han kände inte igen oss. Han tittade på oss med stora ögon. Någon dag senare när vi kom dit sa han: ”Dom säger att jag ska dö, men jag ska så fan heller!”

Så kom han upp på en annan avdelning och mamma och jag kommer dit. Det kommer en ung läkare in och säger: ”Ja, ni förstår att det är väldigt dåligt med Olle. Han är totalt hjärndöd”.

Så man ville ha vår tillåtelse att rycka alla slangarna och jag frågade ”Hur lång tid tar det då?” ”En vecka, högst 14 dar”, sa läkaren. ”Kan ni inte köra honom till Sala lasarett? Det blir ju enklare för oss och vi vill ju gärna vara med de sista dagarna”. Läkaren försvann en halvtimme. Kom tillbaka och sa ”Han kommer till Sala i morgon”.

Vi går där och hälsar på och en dag så tittar han på vår mor och säger plötsligt: ”När fan fick jag dialys senast?!” I flera år hade pappa gått på dialys tre gånger i veckan. Vi blev oerhört förvånade. Det skulle ju inte dialysas – det skulle ju dösa! Mor sa ”I tisdags”. Han började tänka & räkna: ”Det har ju för fan gått fem dar – gå efter en doktor!!!” skrek han åt mig. Jag blev villrådig, så han rappade i igen. Jag gick ut till en sköterska och sa ”Vad har ni gjort? Han är ju inte hjärndöd, han är ju precis som vanligt”. Så han kom ju hem så småningom.

Det var lite förargligt, för tidigare hade jag träffat Elve Nordström, Ewerlöfs bokhandel, på torget och han frågade efter farsan. ”Ja, du” sa jag, ”honom får du aldrig träffa mer, han är borta inom en vecka.”

Och sen, när jag följde med far till Ewerlöfs för att köpa ritblock; Jag har aldrig sett Elve så tyst!!

Far levde i flera år efter ”dödförklaringen” och överlevde mor och tog hand om henne när hon blev sjuk. Hon dog 1989 och far 1991.

Porträtt av Anna-Lena Juhlin, oljemålning på pannå, 64 x 49 cm.

Det där är Anna-Lena Juhlin när hon var liten. Vi gick och hämtade henne på söndagarna och hon fick stå modell. ”Nää”, sa mamma till pappa, ”nu är hon så trött så nu får du ge dig!” Hon tordes ju inte säga ifrån själv.

Bertil Andersson Kalkbrott Strå 1956, oljemålning på pannå, 28 x 36 cm.

Den där målningen av Bertil Andersson köpte far av EA Ahlin. Sedan hade han den nere på verkstan och han ställde den i dörrhålet till nästa rum. Bertil kom in till oss på morgonen, stoppade pipan, tände – och fick plötsligt se tavlan på lite håll. ”Var har du fått den där ifrån!” sa han. ”Ja, den där har jag köpt” sa pappa. ”Den där har jag gjort!” sa Bertil. ”I helvete”, sa farsan, ”det där är ingen dålig gosse som har gjort den där inte – aldrig att det är du”. Bertil gjorde stilprov på signeringen och jag, Per-Anders, skulle vara domare, men jag var ju invigd så jag höll med farsan.

Dom hade lite hyss för sig mot varann.

Ur Cykel-Olles ett teckningsblock med Croquisklubben 1949:

Nisse Johansson i november 2018: Har hittat tre väggmålningar tecknade med färg, ca 70-80 cm höga och 50 cm breda, på Mamregatan 11 när vi höll på med renovering. Signerade O.E. Cykel-Olle?

Sonen Per-Anders i november 2018: Det är min far, Cykel-Olle, som gjort väggmålningarna på Mamregatan 11. Det var hans syssling Per Sund som byggde huset 1949. Så målningarna är gjord då, möjligen något år in på 1950-talet. Jag var där på besök ibland, bland annat på en julgransplundring.

Olle Eriksson, *Per-Anders*, akvarell 26 mars 1950, 32 x 23 cm.

Olle Eriksson, *Per-Anders*, blyerts.

Olle Eriksson, *Per-Anders*, blyerts 6 jan 1957, 26 x 21 cm.

Olle Eriksson, *Per-Anders*, olja 1958, 34 x 29 cm.

Olle Eriksson, *Ann-Margret och Per-Anders*, blyerts 22 mars 1962, 15 x 21 cm.

Olle Eriksson, *Ann-Margret* olja 1963, 50 x 40 cm.

Olle Eriksson, *Ann-Margret*, blyerts 12 dec 1967, 29 x 21 cm.

Olle Eriksson, *Ann-Margret*, etsning 15 x 12 cm.

Olle Eriksson, *Mor Greta*, akvarell 29 juni 1969, 33 x 41 cm.

Olle Eriksson, *Gunborg*, blyerts nyårsafton 1969, 22 x 17 cm.

Olle Eriksson, *Per-Anders*, blyerts 1970, 21 x 23 cm.

Olle Eriksson, *Per-Anders*, blyerts 1970, 20 x 28 cm.

Olle Eriksson, *Ann-Margret, mor Greta och faster Agda*, akvarell 8 maj 1971, 57 x 47 cm.

Olle Eriksson, *Greta*, akvarell 1971 34 x 42 cm.

Olle Eriksson, *Mor Greta*, akvarell 5 juli 1971, 16 x 22 cm.

Olle Eriksson, *Greta och Gunborg*, olja 1972, 40 x 55 cm.

Olle Eriksson, *Hustrun Margareta/Greta*, 20 aug 1977, akvarell 42 x 34 cm.

Olle Eriksson, *Mor Greta*, akvarell 2 sept 1977, 37 x 28 cm.

Olle Eriksson, *Ann-Margret*, olja 17 x 15 cm.

Olle Eriksson, *Greta och Olle*, blyerts.

Olle Eriksson, *Greta*, blyerts 1981, 31 x 24 cm.

Olle Eriksson, *Syster Magda*, olja 86 x 41 cm.

Olle Eriksson, *Edla*, tornålsgravyr 23 x 8 cm.
Gåva till Avlidna Salakonstnärers Sällskap.

Olle Eriksson, *Faster Edla*, f 1880, olja 73 x 46 cm.

Olle Eriksson, teckning 23 dec 1956, 26 x 21 cm.

Olle Eriksson, teckning 24 dec 1956, 25 x 20 cm.

Olle Eriksson, *Per-Anders*, blyerts 22 januari 1984, 41 x 33 cm.

Olle Eriksson, gips h20 cm.

Olle Eriksson, skulpturer i gips, h 32, 42 resp. 97 cm.

Olle Eriksson, pastell 30 x 21 cm.

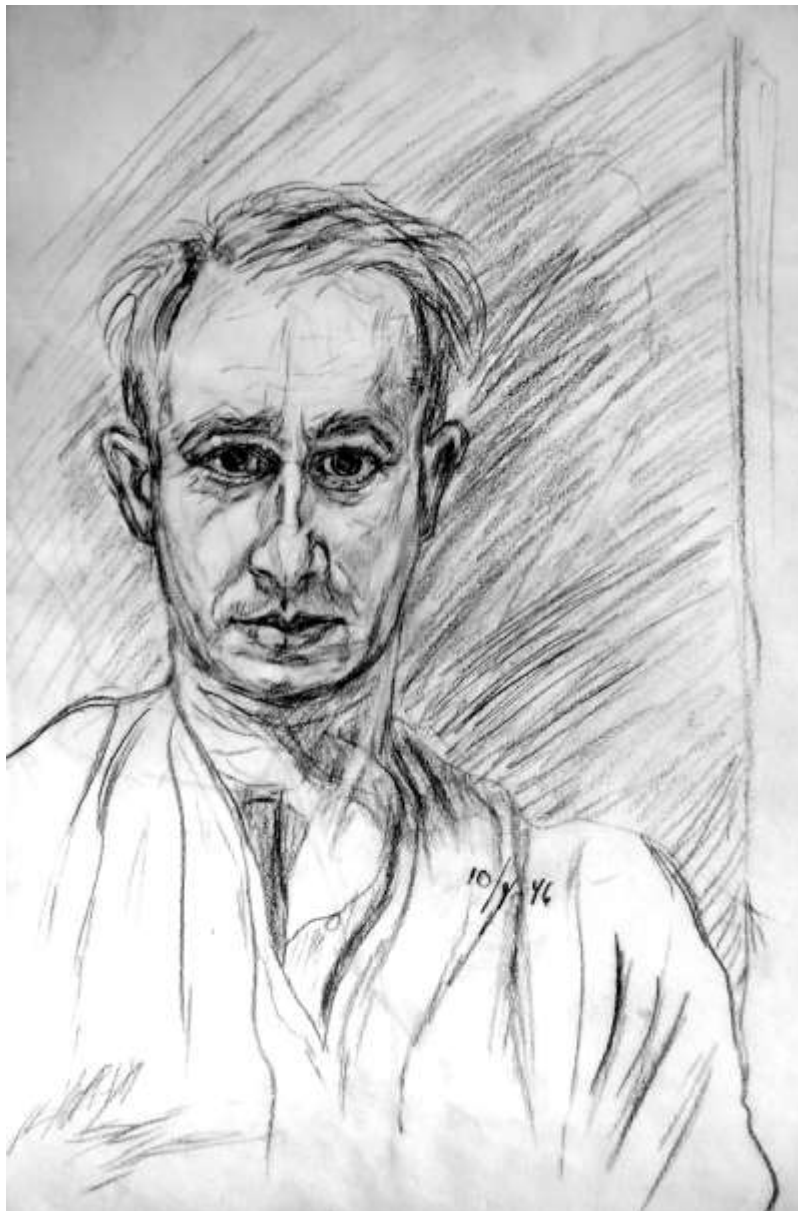
Olle Eriksson, olja 1958, 66 x 45 cm.

Olle Eriksson, olja 1963.

Olle Eriksson, *Utslagen*, träskulptur 1980, längd 50 cm.

Olle Eriksson, *Självporträtt*, blyerts 10 sept 1946.

Olle Eriksson, *Självporträtt*, blyerts 17 okt 1946

Olle Eriksson, *Självporträtt*, blyerts 22 okt 1946.

Olle Eriksson, *Självporträtt*, blyerts 1957, 29 x 21 cm..

Olle Eriksson, *Självporträtt*, olja omkr. 1958, 44 x 30 cm.

Olle Eriksson, *Självporträtt*, olja 1959, 41 x 33 cm.

Olle Eriksson, *Självporträtt*, olja 1976, 46 x 38 cm.

Olle Eriksson, *Självporträtt*, olja 72 x 45 cm.

Olle Eriksson, *Självporträtt*, blyerts 7 nov 1981, 34 x 28 cm.

Olle Eriksson, *Självporträtt*, olja 1983, 46 x 38 cm.

Olle Eriksson, *Självporträtt*, blyerts 23 x 18 cm.

Olle Eriksson, *Självporträtt*, blyerts.

Olle Erikssons vänporträtt av konstnärskamraterna i Croquisklubben:

Erik Lisper, blyerts 1947

Edvard Cederling, blyerts 1948

Gösta Södergren och Kåge Bergman

Bertil Andersson, blyerts (t.v. 1951)

Lennart H Lindberg 1955

Henry Johag

John Fredriksson

Olle Eriksson, *Eva*, blyertsteckning 1963, 27 x 13 cm resp. akvarell 31 mars 1950, 32 x 23 cm.

Eva Andersson, var dotter till John Fredriksson.

Folke Östlund, fr.v. blyerts 2 feb 1957, 1959 29x21 cm, 13 jan 1968.

Folke Östlund, olja.

Jullan Östlund, blyerts 1959, 29 x 21 cm.
Gåva till Avlidna Salakonstnärers Sällskap

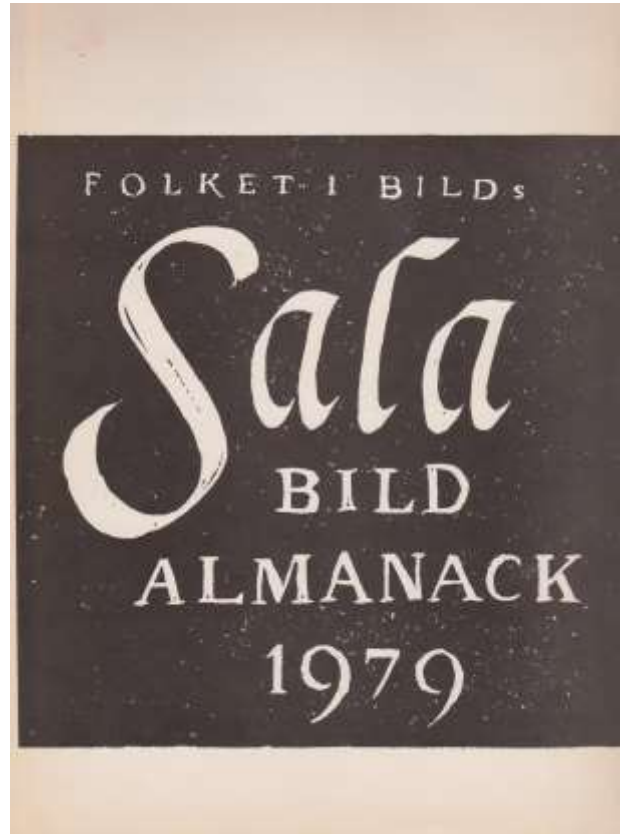
Olle Eriksson, *Gösta och Rosa Södergren*, blyerts 26 mars 1966, 21 x 30 cm.

Olle Eriksson, *Gunborg, John Fredriksson och Greta*, blyerts.

Olle Eriksson, *Bertil Andersson och Rosa Södergren*, blyerts 1981, 15 x 21 cm.
Gåva till Avlidna Salakonstnärers Sällskap.

Olle Eriksson, *David Färnqvist*, akvarell 1978, 36 x 27 cm.
Ingick som svartvit bild i FIBs bildalmanack 1979.

Olle Eriksson, *Nils Israelsson* och *Ivar Eriksson*, i FIBs bildalmanack 1981.

Kurt Södergren, blyerts 1965, 25 x 17 cm.

Gunnar Holmgren, blyerts 1979, 38 x 28 cm.

"Skriken" Ernfrid Johansson, blyerts 1963, 42 x 19 cm

Werner Wickman, teckning 24 nov 1956, 20 x 17 cm.

Olle Eriksson, *Wikström*, olja 66 x 42 cm.

Olle Eriksson, *Stävre*, olja 1950, 12 x 15 cm.

Olle Eriksson, olja 1957, 14 x 15 cm.

Olle Eriksson, olja 1959, 22 x 29 cm.

Olle Eriksson, olja 1959, 67 x 50 cm.

Olle Eriksson, etsning 1960, 23 x 9 cm. Tillhör Region Västmanland.

Olle Eriksson, *Västanbäck*, olja 1962, 30 x 22 cm.

Västanbäck, olja 1968 31 x 24 cm.

Olle Eriksson, olja 14 x 20 cm.

Olle Eriksson, *Vårlandskap*, akvarell 1972, 39 x 32 cm. Sala Konstförenings samlingar.

Olle Eriksson, akvarell 2 juli 1978, 41 x 32 cm.

Olle Eriksson, akvarell 13 maj 1979, 29 x 37 cm.

Olle Eriksson, akvarell 11 sept 1981, 24 x 18 cm.

Olle Eriksson, akvarell 1964, 20 x 15 cm.

Olle Eriksson, olja 34 x 41 cm.

Olle Eriksson, akvarell 9 aug 1973, 15 x 21 cm.

Olle Eriksson, akvarell 21 maj 1984, 12 x 18 cm.

Olle Eriksson, akvarell 16 juni 1985, 31 x 22 cm.

Olle Eriksson, Magasinsgatan, teckning 5 sept 1956, 18 x 14 cm.

Olle Eriksson, *Branden vid Rådmansg* 1958, etsning 20 x 26 cm.

Olle Eriksson, *Utsikt från gården*, teckning 4 feb 1962, 15 x 20 cm.

Olle Eriksson, *Utsikt från gården*, blyerts 37x43, Sala Sparbank

Olle Eriksson, akvarell 6 okt 1964, 29 x 22 cm.

Olle Eriksson, olja 1967, 41 x 30 cm.

Olle Eriksson, *Gamla vattentornet*, akvarell 20 x 18 cm.

Olle Eriksson, *Magasinsgatan*, akvarell 5 nov 1977, 54 x 42 cm.

Olle Eriksson, akvarell 24 sept 1977, 31 x 39 cm.

Olle Eriksson, akvarell 9 okt 1977, 36 x 42 cm.

Olle Eriksson, akvarell 6 nov 1977, 51 x 39 cm.

Olle Eriksson, akvarell 20 maj 1978, 23 x 30 cm.

Olle Eriksson, akvarell 23 sept 1978, 38 x 28 cm.

Olle Eriksson, akvarell 6 oktober 1979, 34 x 24 cm.
Gåva till Avlidna Salakonstnärers Sällskap.

Olle Eriksson, *Magasinsgatan*, akvarell 19 x 24 cm.

Olle Eriksson, akvarell julafton 1979, 29 x 18 cm.

Olle Eriksson, akvarell 7 juli 1985, 31 x 22 cm.

Olle Eriksson, akvarell 22 juli 1989.

Ledningsskifte för ^{SA.}22/4 Sala konstförening ¹⁸⁹

Ny intendent, amatörerna rycka fram.

Sala konstförening hade på torsdagskvällen sammanträde och fick därvid avtacka sin intendent, fru Karin Karsberg, Uppsala, som svarat för intendentskapet sedan föreningens bildande men på grund av flyttning från Sala till annan ort icke längre ansett sig kunna fortsätta med uppdraget. Till hennes efterträdare utsåg styrelsen vid sitt sammanträde efter årsmötet assistent K. G. Bergman. Även flera andra av de nyligen utställande Sala-amatörerna ryckte in i ledningen.

För första gången på länge närvar vid årsmötet föreningens ordförande och allt i allo, dr Carl Friberg. Årsmötet, som hölls i samrealskolan, öppnades emellertid av v. ordf. intendenten fru Karin Karsberg, som också utsågs att leda förhandlingarna. Därefter genomgicks ärendena i rask följd. Verksamhetsberättelsen för föregående år, i sina huvuddrag redan offentliggjord av Sala Allehanda, föredrogs av sekr. teckningslärarinnan fr. Gerda Högberg. Kassaförvaltaren häradsarkivare G. Ahlin, lämnade en muntlig redogörelse för föreningens ekonomiska

ställning. Av denna framgick, att föreningens inkomster utgjort kr. 2,843:17, därav i årsavgifter från 191 medlemmar 955 kr., inkomst av konstföreläsningar 391:50, provisioner 23:29, bankutttag 1,327:88, ink. av utställningar 145:50. Utgifterna ha uppgått till kr. 2,770:11, därav inköp av konstverk 532:75, utgifter för utställningar 342:92, d:o konstföreläsningar 729:35, d:o för intendenten 122:40, bankinsättning 824:51. Kapitalbehållningen utgjorde vid årets början kr. 927:92 samt vid årets slut 501:22. Värde av de egna konstverken beräknas till närmare 4,000 kr. De hade under året brandförsäkrats. Berättelserna godkändes, likaså revisionsberättelsen, varefter ansvarsfrihet beviljades.

Fru Karin Karsberg.

I styrelsen hade vid förra sammanträdet för två år valts dr Carl Friberg, fr. Gerda Högberg, dr Lars Nordquist samt fru Karin Karsberg. Den senare anhöll nu om befrielse från uppdraget, varefter till hennes efterträdare i styrelsen för ett år valdes rektor Gunnar Flodström. Till ledamöter för två år i styrelsen valdes häradsarkivare G. Ahlin, glasmäst. C. G. Ahlgren, överlärare H. Collin, kont. Folke Östlund och metallarb. Lennart Lindberg. Till suppl. utsågs stadsträdgårdsmäst. J. Lantz och musikhandl. Henry Johansson samt bibliotekarie Ulla Reuterborg. Revisorer blevo bankkamrer Östen Petrusson och frisör John Fredriksson med cykelrep. Olle Eriksson som suppl.

Då ärendena därefter genomgåtts tog häradsarkivare Ahlin till orda och erinrade om föreningens förlust genom att fru Karsberg lämnat såväl styrelsen som intendentskapet, vilket fru K. innehaft sedan föreningens bildande. Det var vid starten en svår tid för föreningen — även den då tillträdande intendenten hade givit sig i kast med något nytt. Med intresse och kunnighet växte emellertid fru K. snabbt in i sin uppgift. Då man blickade tillbaka på föreningens ganska betydande verksamhet under de gångna åren fick man också lägga förtjänsten härför på föreningens ordförande och intendent. Inte minst uttalade tal. sin beundran för fru K:s sätt att vinna konstnärer för Sala och hennes förmåga att vinna kontakter åt alla håll. Såsom ett bevis för tacksamheten bad tal. å dr Fribergs vägnar få föreslå fru K. till hedersledamot, vilket genast bifölls. Fru Karsberg tackade till sist för den tid som varit och rikade sig särskilt till hr Ahlgren, samt förklarade därmed sammanträdet avslutat.

Styrelsen samlades därefter till konstituerande sammanträde och utsåg därvid till intendent utanför styrelsen ass. K. G. Bergman, samt till biträdande intendent fru Greta Ringström. Till ordf. omvaldes dr Friberg, till v. ordf. nyvaldes rektor Flodström, till sekr. fr. Högberg och till kassör hr Folke Östlund. Till inköpsnämnd valdes dr Friberg, Nordquist och häradsarkivare Ahlin. Vidare diskuterade styrelsen planerna för det kommande årets föreläsningar och utställningar, varvid intendenten fick i uppdrag att inkomma med förslag.

Ny utställning i Sala enbart lokala konstnärer

Intendent Kåge Bergman på Aguelimuseet med två verk av posttjänstemannen Ove Gidlöf. En ny intressant skapelse av Bertil Herlov Svensson skymtar.

På söndag blir det vernissage igen på Aguelimuseet i Sala, denna gång av en utställning av stort lokalt intresse. Konstföreningen har inviterat Salas egna konstutövare till en utställning medan Agueli-tavlorna är i Lund. Det är första gången konstnärskolonin i silverskåpet presenteras på en gemensam utställning. En del av de tretton utövarna har förresten aldrig tidigare visat sin konst offentligt.

Konstföreningen inbjöd för en tid sedan de lokala konstnärerna att inkomma med högst sju verk för bedömning. Sammanlagt 73 verk av de tretton Sala-konstnärerna kom in. Alla 73 kommer inte att visas — konstintendenten Sven Hammarlund från Västerås har fungerat som enväldig domare. Han rensade ut de verk som han inte ansåg hålla måttet. De 45 som blev kvar till utställning

har verkligen ett konstnärligt värde, enligt Intendent Hammarlunds sakkunniga bedömning.

De tretton utställarna är Gösta Södergren, Bertil Herlov Svensson, Sixten Engberg, Lennart H. Lindberg, Edvard Cederling, Olle Eriksson, Dick Holmér, Folke Östlund, Stig Anå, Bertil Andersson, Ove Gidlöf, Karl Otto Modin och Åge Lindbeck. Samtliga är verksamma i Sala, de åtta sistnämnda är dock inte konstnärer på heltid utan har fortfarande annat levebröd.

Till övervägande delen är konstverken målade på duk. Grafik och ett par akvareller förekommer emellertid också. Dessutom ingår två skulpturer och keramik.

Hängningen av tavlorna pågår som bäst i museet, som är helt stängt för allmänheten till söndag eftermiddag, då vernissage alltså sker. Utställningen kommer att pågå två veckor.

Succé från början för "Sala-salongen"

"Sala-salongen" på Aguelimuseets rön te i inledningskedet ett rekordartat publikt intresse. Vid vernissagen på söndagen mellan kl. 17 o. 20 sågs utställningen av c:a 300 personer, vilket torde vara unikt för Sala. Även försäljningsmässigt blev upptakten god. 4 sålda och lika många reserverad nästan omgående och dessutom gick redan första kvällen 7 keramik-saker.

125-talet besökare hade infunnit sig till öppnandet. Det var alltså välfyllt i museilokalerna, när konstföreningens ordförande red, Åke Johanson välkomnade besökare och utställare. Lika positivt överraskad som man på arrangörshåll blev av tillslutningen från utövarnas sida lika glatt överraskad blev man av den publika tillslutningen, konstaterade ordföranden, som också förklarade att man från föreningens sida genom denna

"Sala-salong" dels velat göra en samlad inventering av såväl utövarna som deras produktion, dels medverka till en intimare kontakt mellan dessa utövare o. den konstintresserade allmänheten.

Sammanlagt deltar 13 utövare, som tillsammans bidragit med 55 av jurymannen, konstintendent Sven Hammarlund, Västerås, uttagna arbeten. Huvudsakligt visas oljor, men även andra tekniker förekommer, bl a. akvarell, grafik, skulptur och en uppsättning keramik.

Det var nog ett ganska allmänt omdöme bland vernissagepubliken att initiativet var vällovligt. Man uttalade dessutom sin överraskning över att det i Sala finns så pass många konstutövare med en så hygglig standard. Genom att så många riktningar är representerade har utställningen också blivit mycket omväxlande och trevlig och man spår väl inte alldeles fel om man säger, att hela evenemanget artar sig till en publik framgång av ganska ovanligt slag i Sala. Uttrycket att "ingen är profet i sin egen stad" är tydligen inte adekvat här.

Nu fortsätter "Sala-salongen" t. o. m. den 29 november.

Utställningen Sala-konst succé redan första dagen

På måndagskvällen hölls i Aguelimuseet i Sala vernissage på utställningen Sala-konst. Sala konstförening är att gratulera till sin satsning på den lokala konsten. Intresset från salabornas sida var enormt. Knappast någon annan tidigare har väl folk strömmat in och fyllt hela museet så snart man öppnat dess dörrar. Ett hundratal personer noterades redan första timmen. Köplusten var också god. Man fick sätta upp flera röda lappar redan första halvtimmen.

Utställarna är, som tidigare berättats, tretton lokala konstutövare. Eftersom man samlat hela konstnärskolonin är det en mycket varierande kollektion man presenterar i museet de närmaste två veckorna. Måleriets flesta stilarter representeras. Naturligtvis ser man skillnader i den konstnärliga mognaden. Emellertid är det en fin och mycket sevärd utställning. Förutom oljemålningar ingår ett par gipsfigurer, grafik, akvareller och en mycket tilltalande keramiksamling.

Sala Konstförening

inbjuder härmed i Sala verksamma konstnärer att delta i en samlingsutställning på Aguelimuseet 15—29 nov. 1964. Som juryman fungerar Intendenten Sven Hammarlund, Västerås.

Den som önskar delta skall inlämna högst sju (7) bidrag till Aguelimuseet måndagen den 9 nov. kl. 18—21. Vidare upplysning pr tel. Sala 116 97 mellan kl. 18 o. 18.30.

SNYB 07 14

Efter åtta års arbete:

Cykel-Olles dirigent på plats på pulten...

De som promenerat på Rådmansgatan i Sala och råkat kasta en blick in på åttans gård har väl inte undgått att lägga märke till det gamla skrot-trollet som står där. Den senaste veckan har trollet fått sällskap — av en dirigent i brons.

I åtta år har "Cykel-Olle" Eriksson arbetat med sin nya skulptur, som nu äntligen står färdig på en sockel inne på gården.

— Ibland har jag nästan ångrat mig. Den har kostat mycken möda, men framför allt har den kostat pengar. Jag har ju lagt ner halva låsverkstan i skulpturen! säger Cykel-Olle, vilken, som väl alla Salabor känner till, numera har gått över från cykelverkstad till nyckelverkstad.

Men nu efter åtta år känns det bra att den är färdig. Även om Olle också visar en del självkritik, så verkar han inte så lite stolt över sin dirigent. Och det har han all rätt att vara.

Olle fascinerades av dirigenten Celibidaches smidiga och kraftfulla rörelser när han dirigerade, och fångade dem först i en blyertsskiss. Sedan gjorde han en oljemålning efter skissen, och slutligen började han med skulpturen.

Den byggde han upp i gips på en ställning av — ja, faktiskt — pakethållarrör, som han monterat på en järnplatta. Även relieferna av musiker på sockelns sidor gjordes först i gips.

— Det var ett arbete! säger Olle. Jag blev aldrig nöjd. Jag har mått huvan, jag har mått armar... Och ändrat...

— Till slut har jag väl blivit ganska nöjd. Det senaste jag håller på med är alltid det viktigaste. Det ska bli bäst, tycker jag. Till sist har ett gjuteri gjutit skulpturen och relieferna i brons.

Det senaste, var det ja. Men Olle har inte bara jobbat med skulpturen när han varit ledig från nyckelverkstaden. Jämsides har han också målat, tecknat och gjort mindre skulpturer och sniderier.

Dirigenten som med inlevelse dirigerar sin orkester — här står han i brons på Cykel-Olles bakgård. Åtta år har det tagit för Cykel-Olle att göra färdig den här skulpturen.

— Jag började måla när jag var barn. Jag hade en äldre bror som jag såg upp till väldigt, och han målade. Så jag började, jag också. Och jag fortsatte. Skulptera började jag med för kanske en femton år sen. Men jag har aldrig slutat att måla.

I gårdshuset, bredvid läsverkstan, har Olle två rum fyllda med sina egna verk. Det är ett helt konstgalleri. Där finns akvareller från lantstället i Västanbäck. Där finns teckningar och målningar av familj och bekanta. Där finns gravyrer och skulpturer i gips och plastelina. Där finns kända ansikten från TV-rutan, vilka Olle

snabbt har tecknat av.

Per Oscarsson med sitt senda leende, avporträtterad vid sitt kända besök i Hylands Hörna, Tage Erlander plirar illmarigt på oss från en annan teckning...

— Det är bra träning att teckna av från TV:n, säger Olle. Det gäller att lära sig att snabbt se och fånga karaktären hos ett ansikte.

Det märks att Olle tycker om sina verk och att han tycker om att visa oss dem.

— Jag har sålt lite grann, berättar han, men jag gör sakerna för min egen skull. När jag jobbat länge med en tavla eller skulptur, så blir

jag fäst vid den. Då blir det svårt att skiljas från den. Det har heller aldrig varit nödvändigt att sälja, jag har ju haft min verkstad att leva av hela tiden.

Trots att Olle hela tiden har haft sin cykelverkstad eller läsverkstad, så ser han inte måleriet och skulpterandet som en hobby. Först och främst är han konstnär.

Kanske det snart går att ordna en utställning av Cykel-Olles verk, så att Salaborna får upptäcka konstnären, som i alla år funnits i verkstaden på Rådmansgatan.

Text: Elisabeth Enger
Foto: Lars Holmgren

Sala-konstnärer ställer ut bilder till almanacka

58778111

Idag, lördag, startar en kort, men intressant utställning på Korvfabriken, Rådmansgatan i Sala. Sju salakonstnärer – proffs och amatörer – ställer ut sina bilder till Salas almanacka.

Nu är almanackan klar. Det är Folket i Bild, Kulturfront som står bakom den lokala utgåvan, illustrerad av salakonstnärer.

— Det har varit ett roligt arbete, säger Kristina Eriksson, Folket i Bild, och en av konstnärerna bakom almanackan. Alla har verkligen jobbat med bilderna.

Förutom Kristina Eriksson medverkar Rolf Paulsson, Bengt Kullander, Bo Svärd, Marita Wallin, K Olle Nestle och Olle Eriksson.

Samtidigt som bilderna ställs ut påbörjas försäljningen av almanackan. Den är upptryckt i endast 300 exemplar. Vinsten går som stöd till Folket i Bild.

Utställningen är öppen mellan 10 och 16 på lördag samt mellan 12 och 16 på söndag.

VLT 4.2.82 Konstutbytet mellan Sala och Enköping

Konstföreningen i Sala satsar nu på ett ganska ovanligt samarbete med Enköpings konstförening. Det blir ett samarbete som resulterar i ett konstutbyte med lokala konstnärer under en intensiv utställningsvecka. 12 konstnärer från Sala presenterar sig i Enköping som svarar med lika många konstnärer.

— Vi provade på den här formen av samarbete med Enköpings konstförening för många år sedan med ett lyckat resultat. Anledningen till att det dröjt inför det här samarbetet beror mycket på att samlingsutställningar av det här slaget är tungarbetat. När så många konstnärer blir inblandade ska det klaffa för samtliga. Det säger Salas konstförenings intendent K.G. Bergman.

12 konstnärer från Sala ställer ut i Enköping. Lika många konstnärer från Enköping ställer ut i Sala. Vernissage med invigning i Sala blir det på söndag av kommunalrådet Stig Reimerson.

— Tyvärr har vi bara en vecka på oss. Det beror på att föreningen i Enköping inte har egna lokaler. De har tvingats hyra in sig i Joar Blå och då blir det en ekonomisk fråga. Men hellre en vecka än ingen utställning alls, säger K.G. Bergman.

De konstnärer från Enköping som kommer till Sala är Hanns Karlewski, Kristina Lindberg-Lerwall som också är bördig från Sala, Pia Knöppel, Rune Rydelius, Brite-Louise Kellberg-Mangs, Allan Törnblom, Per-Olof Larsson, Lef Skoglöf, Gustav Larsson, Staffan Lindh, Eric

Svensson-Beckeld samt Bo Larsson även han bördig från Sala.

De konstnärer från Sala som är representerade i samlingsutställningen är Bo Svärd, Carl-Otto Modin, Bertil Andersson, Bengt Kullander, Olle Eriksson, Gösta Södergren, Rolf Paulsson, Inga-Lisa Stadling, Bo Åke Adamsson, Annie Baron-Paulsson, Johan Tibbelin samt K.G. Bergman.

— Efter den här veckan i Enköping kommer vi att ta hem salakonstnärernas verk för en separat utställning av dem i Aguélimuseet. Den kommer att pågå från den 21 februari till den 7 mars, säger K.G. Bergman.

SA 4.2.82 Enköpings- konstnärer ställer ut i Sala

På söndag är det vernissage för en spännande utställning på Aguélimuseet i Sala. Samtidigt öppnas en minst lika intresseväckande utställning på Joar Blå i Enköping. Det handlar om utbyte mellan konstnärer och konstföreningarna i de båda städerna. På Aguélimuseet ställer elva Enköpingskonstnärer ut oljemåleri, akvareller, teckningar, skulpturer, grafik och vävnader.

Den utställningen pågår 7—14 februari. Därefter håller Aguélimuseet stängt en vecka och öppnar sedan med den utställning av Salakonstnärers verk som nästa vecka visas i Enköping.

— Den här utbytestanken har funnits länge och det är roligt att det nu blir av. Det är mycket intressanta konstnärer salapubliken får möta, säger Kåge Bergman, som är ordförande i Sala konstförening.

En del av enköpingskonstnärerna kommer troligen att vara på plats på Aguélimuseet vid vernissagen på söndag. Salas kommunalråd Stig Reimerson öppnar utställningen och vidare medverkar Magdalena Holm och Catrin Vesterlund med musik på piano och klarnett.

SA återkommer till Enköpingskonstnärerna och deras verk inför söndagens vernissage. Även utställningen med salakonstnärers verk ska vi berätta mer om senare. Representerade där är Bo Svärd, Karl-Otto Modin, Bertil Andersson, Olle Eriksson, Gösta Södergren, Rolf Paulsson, Inga-Lisa Stadling, Bengt Kullander, Bo Åke Adamsson, Annick Baron-Paulsson, Johan Tibbelin samt Kåge Bergman.

Salakonstnärer bjuder på dröm och verklighet

GRILLBY (EP)

Enköpings Konstförenings vårsäsong inleds med utbytesutställning med salakonstnärer. Tolv konstnärer från Sala ställer på söndag ut på Joar Blå och lika många från Enköping visar salapubliken sina verk på Augeli-museet. Bland de mera kända konstnärerna som kommer till Joar kan nämnas Karl-Otto Modin, Bo-Ake Adamsson, Bo Swärdh, Rolf Paulsson med franskfödda hustrun Annick Baron-Paulsson.

Många konstnärsvänner i Enköping känner säkert till namnen Bertil Andersson, Olle Eriksson och Gösta Södergran. En trio som hållit ihop i många år.

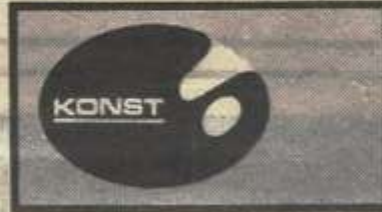
I likhet med den utställning som ges i Sala blir den i Enköping mycket varierande med en utsökt blandning av oljor, akvareller och skulpturer. I högre grad än kollegerna från Enköping är salakonstnärerna mycket för natur- och landskapsmotiv.

■ Bo-Ake Adamsson. Bor i Tärna utanför Sala och är en mycket mångsidig konstnär. Har utbildat sig på Konstakademien i Madrid och målar ganska spanskt. Är även en mycket förnämlig tecknare men har annars gjort sig mest känd som skulptör. Bland en av många stora offentliga utsmyckningar Bo-Ake svarat för kan nämnas den på Domus-huset i Sala. I Enköping ställer han ut fem monotyper.

■ Bengt Kullander. Stor stark kille som målar i småformat. Kommer med fem akvareller föreställande naturmotiv och sagor.

■ Bo Swärdh. Mycket duktig tecknare. Är vad man populärt säger en realistisk bildskapare. Har flitigt förekommit som tidningstecknare och illustratör. För enköpingspubliken visar han den här gången endast två blyerts-teckningar.

■ Inga-Lisa Stadling. Ursprungligen från Västerfärnebo, men nu bosatt i centralorten. Tecknar och målar med förkärlek barnporträtt. Pastell, akvarell och ak-

ryl – inget är henne främmande, men bäst är hennes teckningar.

■ Johan Tibbelen. Endast 18 år gammal men med siktet inställt åt konstnärligt utövande. Kommer med blyerts-teckningar och akvareller. En triologi "Jazzgossen" dominerar hans verk.

■ Olle Eriksson. Hans bilder brukar man tycka om. Målar roliga och kluriga saker. Fyra akvareller och en torrnälsgravyr har han med till Enköping.

■ Gösta Södergran. Målar mest föreställande. Duktig på landskap och naturmotiv. Oljor.

■ Bertil Andersson. De tre sistnämnda konstnärerna har hängt ihop länge. Även Bertil målar landskap i olja. Bilder från Gotland och Västkusten visas i Enköping. Var tidigare duktig keramiker. Något han fick sluta med på grund av sjukdom.

■ Annick Baron-Paulsson. Vågar vi påstå att hennes bilder inte

kommer att lämna någon oberörd? Men vad föreställer dom? Hon är en duktig och mångsidig konstnär, som även haft framgångar som grafiker. Teckningar och akvareller blir det nog som kommer till Joar.

■ Rolf Paulsson. Gift med ovanstående Annick. Rolf är till skillnad från sin hustru ingen surrealist. Han är också en av salaoertens mest lovande konstnärer. Har studerat i Paris och ställer nu ut oljemålningar.

■ Karl-Otto Modin. Målar landskap från Sala och Medelhavsländerna. En av Salas mest kända konstnärer. Helt självlärd, men var säker på att hans bilder kommer att "gå hem".

■ Kåge Bergman. Konstföreningens nestor och ordförande. Gick i unga år på Konstfack och målar hellre akvareller än oljor. "Det är mera flykt över akvarellen", brukar Kåge säga. Ställer ut fem akvareller i mellanstorlek.

Väl mött till två spännande utställningar, dels den på Joar Blå, dels enköpingskonstnärernas utställning i Sala!

Anders Nyberg

Bredd och klass

Då konstföreningen begärde in verk av Salakonstnärerna för en utställning i Enköping och senare i hemstaden ställde man inte några som helst kvalitetskrav. Men in strömmade verk med en klass och bredd man inte ens vågat drömma om.

Utställningen som för ett par veckor sedan visades i Enköping öppnas i morgon på Aguëlimuseet.

Se sidan 2

En utställning med både bredd och klass får vi från och med söndag och en vecka framåt se på Aguëlimuseet. På bilden Kåge Bergmans akvarelllandskap.

Utställning med bredd och klass

SA.20.282

Det mesta av vad Sala kan uppvisa i konstvåg trängs från och med i morgon om utrymmet på Aguëlimuseet.

Då är det nämligen vernissage för den utställning som för ett par veckor sedan visades i Enköping, sam-

tidigt som enköpingskonstnärerna ställde ut sina verk här i Sala.

Det är en synnerligen representativ exposé med både bredd och kvalitet. Ett 100-tal verk i skiftande tekniker; olja, akvarell, grafik och textil för att nämna några, försvarar kreativiteten hos Salas konstnärer.

Att presentera hundra verk i några tidningsrader är en omöjlig uppgift, likaså att i en artikel ge en rättvis bild av 17 konstnärer.

Vi nöjer oss därför med att räkna upp utställarna, göra ett axplock ur den omfattande produktionen och överlåta åt konstpubliken i Sala att själva gå och bedöma utställningen.

De 17 konstnärerna är: Johan Tibbelin, Carl-Olov Pettersson, Anick Baroh, Gudrun Folker, Margaretha Björdin, Rolf Paulsson, Bo Svärd, Bertil Andersson, Olle Eriksson, Bo Åke Adamsson, Sixten Engberg, Gösta Södergren, Bengt Kullander, Inga-Lisa Stadling, Kåge Bergman, Lena Nessel samt Karl-Otto Modin.

Färgharmonier

Utställningen har kompletterats med fem konstnärer sedan den kom från Enköping. Som vi tidigare berättat fanns 12 bildskapare med från början.

Lena Nessel, exempelvis, deltog inte i grannstaden. I Sala får vi emellertid se en textilvervad, köksinteriör hållen i dova färger samt i

kontrast till denna ett par akvareller i livsbejakande kolorit.

Kåge Bergmans akvarelllandskap med mjukt ljus-skimmer och en färgharmonier som intensifierar landskapets närvaro och förtrogenhet hör också till utställningens skönhetsupplevelser.

Ej till salu

Inga-Lisa Stadlings pastellporträtt förtjänar också ett omnämnande. Sorgsna ögon i transparenta ansikten blickar från de stora dukarna. Detta är konst som tyvärr inte är till salu. Porträtten är beställningsjobb och endast tillfälligt utlånade för att vi helt hastigt ska ha tillfälle att njuta av dem.

Sixten Engbergs kubistiska målning där verklighetsåtergivningen undertrycks till förmån för självständiga konstruktioner, brutna linjer och färgfält torde intressera många.

Detsamma gäller Anick Barons mångbottnade i symbolismen förankrade verk. Raffinerat gåtfulla skapelser med en psykologisk innebörd och där förmedlingen av sin-

nesintrycken sker via alkemiska symboler. Men också en vacker, skir konst att älska och ta till sitt hjärta.

Höjdpunkterna

Karl-Otto Modins lätt impressionistiska naturmotiv där de korta penseldragen bidrar till neoneffekten är liksom Bo Åke Adamssons och Bo Svärds teckningar välbekanta för salapubliken. Dessa hör till utställningens höjdpunkter och kräver ingen närmare presentation i hemstaden.

Rolf Paulssons etsningar "Fürsten", I, II och III, förtjänar ett eget kapitel men får som i början nämnts bero av utrymmesskal.

Utän några som helst kvalitetskrav begärde konstföreningen in tavlor för denna utställning men fick in verk med en bredd och klass man inte ens vågat drömma om.

På söndag är det alltså vernissage och utställningen öppnas då av konstföreningens ordförande Bo Kallerman, Irene Malm och Kurt Sundström bidrar med musik.

Maire Nylund

Konst för sjutton!

Inte mindre än 17 salakonstnärer har nu konstverk hängda på Aguélímuseet i Sala. Utställningen öppnades på söndagen. Närmare 150 personer kom för att betrakta den lokala konsten.

Den utställning som nu sitter på museet kommer direkt från Enköping. Sala och Enköping har nämligen haft utbyte på konstfronten. En mängd salakonst ställdes ut i Enköping. Som utbyte kunde salabora studera hur konstnärerna i Enköping målar.

I Aguélímuseet var det trångt under söndagen. Så gott om besökare har man inte haft sedan museet öppnades.

Det var kulturnämndens ordförande Bo Kallerman som öppnade utställningen. Han håller ögonen noga på salakonstnärerna och försöker stötta dem allt som går.

— Det viktigaste arbetet för kulturnämnden är förstas biblioteksverksamheten, säger han. Men samtidigt säger han att just konst ligger långt upp på prioriteringslistan.

Bo Kallerman passade också på att göra ett inköp på vernissagen. Han köpte ett konstverk för kulturnämndens räkning.

— Vi försöker förstas köpa in så mycket salakonst som möjligt, menar Bo Kallerman. En stor del av vårt anslag för konstinköp går just till verk som har sitt ur-

Inga-Lisa Stadling är en av de 17 salakonstnärer som nu har konst uppsatt i Aguélímuseet. Hennes verk består av porträtt. De är pastellmålningar.

sprung i Sala.

En ny tanke som dök upp i huvudet hos Bo Kallerman under söndagen var att försöka få ett rum, eller kanske hörn som kunde vara till för just salas konstnärer. Att kunna boka rummet eller hörnet för en vecka.

— Kanske då också lite mindre kända salakonstnärer skulle få tillfälle att visa upp vad de håller på med.

Konstnärerna började också upptäcka nya sätt att visa upp sin verksamhet på än just vernissage.

— Fler och fler ställer ut i banker, glasmästerier och andra ställen dit det ofta kommer människor.

Utställningen med de 17 salakonstnärerna som nu finns i Agué-

límuseet kommer att finnas kvar där till den sjunde mars.

MÅNGA TEKNIKER

Många olika tekniker används också av salakonstnärerna. På vernissagen finns det konstverk i olja, blyerts, akvarell, pasteller och monotyp. Dessutom finns det några få skulpturer och gobelänger.

De 17 salaborna som ställer ut konsten är: Åke Adamsson, Bertil Andersson, Anick-Baron-Paulsson, Kåge Bergman, Margareta Björdin, Sixten Engberg, Gudrun Folker, Olle Eriksson, Bengt Kulander, Karl-Otto Motdin, Lena Nessel, Ralf Paulsson, Carl-Olof Pettersson, Inga-Lisa Stadling, Bo Svärd, Gösta Södergren och Johan Tibbelin.

Ur Sala Hembygds- och Fornminnesförenings årsbok 1986:

Cykeltillverkning i Sala

Utanför Erikssons verkstad omkring 1917. Från vänster: Eskil Schatz (kamrat till Cykel-Olle), Karl Sundh (anställd i cykelverkstaden, senare handlare i Saladamm), Lars Nordström (kund), fabrikör August Eriksson, Erik Jansson (kund), Olle Eriksson.

Till de hus som präglar det gamla Sala hör Rådmansgatan 8, ägt av Olle Eriksson, mera känd som "Cykel-Olle".

Vid den stora branden 1736 då stora delar av staden eldhärjades, blev även detta kvarter lågornas rov. En ny hotande brand 1958 kunde begränsas till grannfastigheten, det ärevördiga Rytterqvists konditori.

Olle Erikssons far, August Eriksson från Enåker, köpte fastigheten vid sekelskiftet, detta sedan fabrikör Wollin, pionjär inom cykeltillverkningen, hade gått i konkurs. Rådmansgatan 8 såldes på öppen auktion och priset blev 8000 kr, en stor summa i dåtida penningvärde. Auktionsförrättaren blev också lite fundersam efter klubbslaget och undrade: — Hur ska Eriksson klara av det här?

Men under August Erikssons tid fick cykeln en allt vidare spridning och tillverkningen ökade successivt. Sonen Olle fick i helt unga år följa dess utveckling.

I verkstaden på Rådmansgatan tillverkades ramarna och också en del ekrar och konor. De flesta delarna inköptes annars från olika grossister.

Damramar svårformade

Rörpiporna till ramarna köptes från en speciell tillverkare. För att undvika veck glödgades rören och fylldes med harts, som sedan måste tömmas ut medan rören var varma. Ramarna till damcyklarna med sina svängar var mer tidsödande att forma än de till herrcyklarna. De olika rördelarna sammanfogades sedan i en ässja med s k slaglödning. I ässjan användes kol från Kolpelle i Möklinta, eftersom det visat sig att just det kolet hade den bästa effekten.

Årsproduktionen av de erikssonska tvåhjulingarna med namnet "Venus" (namnskylden importerades från Tyskland) var 150 st. Fyra personer var sysselsatta med tillverkningen. Att det var trångt i verkstaden bevisas av att Olles syster fick sitta i köket och montera ekrar...

Vad kostade då en cykel vid den här tiden? Ja, eftersom arbetet med ramen var mycket tidskrävande, liksom ugnslackeringen, blev priset för en Sala-cykel cirka 300 kr — en stor investering för köparen. Efter omräkning av penningvärdet skulle man nog i dag kunna få en bättre begagnad bil för motsvarande summa. På den tiden var det inte många som hade råd att köpa sig en cykel. Vålbärgade bondsöner var de största spekulanterna.

August Eriksson var inte ensam i Sala om att bedriva cykeltillverk-

"Venus" med tillverkningsnummer 4 från 1902.

ning i början av seklet. Det fanns en konkurrentfirma på Bergsmansgatan, Melins. När bilarna så sakta kom in på marknaden övergick man där till att sälja och reparera bilar.

"Den onde själv..."

Det blev stor uppståndelse i gatuvimlet när de nya fartvidundren for fram, berättar Olle Eriksson om cykelns barndom. Det var till och med så att hästarna skyggade. En dam som mötte en cyklist med en cigarr i munnen hade aldrig sett något liknande och trodde att det var den onde själv som kom farande.

När cykeln alltmer kom i ropet blev konkurrensen från de serietillverkade allt hårdare, och de mindre fabrikanterna fick det svårare och svårare. Erikssons på Rådmansgatan gjorde sin sista cykel år 1917.

Efter första världskriget sjönk priserna på cyklar och de blev mer eller mindre allas egendom. Det blev fullt upp med försäljning och reparationer av velocipeder. Hos Erikssons såldes det gamla märket Venus — som nu tillverkades på beställning hos Nymans i Uppsala — och Hermes, en annan eftertraktad cykel.

Konkurrensen mellan försäljarna var stor, så det gällde att försöka få den "hoj" som gick lättast.

Nu var det så att Eriksson hade en medtävlare som cykelhandlare, Hilmer Johansson med firma Hilmers Sport. Johansson hade börjat sin "cykelbana" hos Eriksson på Rådmansgatan. När han startade eget sålde hans firma cykelmärket Vulkan, som också var beställningstillverkad. Om Hilmer Johansson hade vissa kontakter med revymakarna i Sala förtäljer inte historien, men i en revyvisa sjöngs den här refrängen:

"Husqvarna strunt, förstår du,
Venus går tungt, förstår du.
Men Vulkan, förstår du,
den går som ..., förstår du."

Vad Cykel-Olle beträffar har han sedan en tid varvat ner cykelförsäljning och -reparationer för att övergå till att vara låssmed och ägna sig åt sina hobbies att måla tavlor och göra skulpturer, men det är en annan historia.

Sven Johansson

På Cykel-Olles bakgård

— en
titt
i
galle-
riet

Cykel-Olle i sin
nyckelverkstad. Inte
oss här är det fritt
från konstverk som
Olle Eriksson själv
målar.

Olle Eriksson är självfärd. — Man lär sig mest på att pula själv,
om det ska bli något, säger han.

Vad är det egentligen för ett skrottröll som står där inne på bakgår'n?

De som tittar in på gården till läsverkstan på Rådmansgatan i Sala har nog sett det gamla trollet som står där. Och har kanske sett dirigenten som står bredvid, gjuten i brons.

Det är Cykel-Olles skulpturer, som står där. Och det är bara början. Han har en hel ateljé full med gipsskulpturer, träsniderier, koppartryck och framför allt målningar i akvarell och olja.

Cykel-Olle, Olle Eriksson, av namnet att döma borde han vara cykelreparatör. Och av läsverkstan att döma borde han vara lässmed.

Cyklar har han reparerat och byggt under hela sitt yrkesverksamma liv, alltså före pensioneringen.

Cykelverkstan, som startades 1897, tog Olle över efter sin pappa 1938.

Sedan 20 år tillbaka har han gjort nycklar.

Men i själ och hjärta är Olle konstnär.

Han har tecknat av familjen, många vänner och bekanta, figurer från leve, målat dem i olja, gjort etsningar eller tornmålsgravyrer. Han har målat landskap och salomiljöer i akvarell, han har gjort flera självporträtt.

— Jag tycker om porträttmålari, säger Olle. Det kommer hit folk då och då och sitter modell.

Olle var intresserad av att rita och måla redan som barn, men riktigt kom han inte igång med att ägna sig åt konsten förrän han var över 30 år.

□ PULAR SJÄLV

Han har lärt sig en del på korrespondenskurs, men det mesta har han lärt sig själv.

— Man lär sig nog mest på att pula själv, säger Olle. Om det ska bli något.

— Det är bra träning att teckna av från teven, säger Olle. Det gäller att lära sig att snabbt se och fånga karaktären hos ett ansikte.

Och från ett blad grinar Per Oscarsson illmarigt på oss avporträtterad vid sitt kända besök i Hylands Högna, det där där han tog av sig i bara kalshongerna...

Allt Olle har lärt sig mycket på egen hand är helt klart. Det är ett helt konstgalleri i och vid läsverkstan.

Men andra utställningar har det inte blivit i något större grad. Han vill helst hålla sig hemma på gården. En del har han fått ställa ut i mindre utställningar i konstnärernas sällskap.

Det verkar inte så som Olle ägnar sitt tillbakadragna sätt att marknadsföra sin konst.

Jag har hållit mig undan en del, säger han.

Med konstutställningar är det ju så, att det inte alltid är fråga om vad man kan, utan vad man kan inbilla folk.

Har du större projekt på gång nu då? undrar vi. Men Olle ler försiktigt.

— Man har lite i huvudet, kanske. Man tänker och tänker. Och till slut så sätter man igång...

Text: Elisabeth Enger
Foto: Peter Waldén

Ett trollet av skrot, en dirigent i brons, några hundar. Vad är det egentligen för konstutställning det här på läsverkstans bakgård?

Cyklar och konst. Går det ihop? Ja, om man heter Cykel-Olle. Cykeln tillverkades 1923 i verkstan som Olle så vidrigt nog tog över efter sin pappa. Det andra är några få av Cykel-Olles mål.

SA 9-2-89 **Aguélis målarskrin**

I 28 år har det legat och skräpat på vinden hos Cykel-Olle Eriksson, men i går fick det en mer värdig placering.

Det handlar om Ivan Aguélis målarskrin, som Cykel-Olle i början av 60-talet köpte av David Nordström.

Skrinet bars upp på vinden, där det alltså fört en mycket undanskymd tillvaro tills i går. Då överlämnades färglådan till Sala fornminnesförening som i sin tur deponerade den hos Aguélimuseet.

Se sidan 8

FOTO: MATS BODELL

S.A. 9/2 89

Aguélis målarskrin kom fram ur vindsgömmorna efter 28 år

Efter att ha varit bortglömt på en vind i 28 år kom Ivan Aguélis gamla målarskrin på onsdagen fram i dagsljuset. Samtidigt skänktes skrinet till fornminnesföreningen för att ställas ut till allmän beskådan på Aguélimuseet.

Målarskrinet är i björk och innehåller två färgglada paletter, ett knippe penslar och cirka 15 halvfylla färgtuber. Sedan i början av 60-talet har det legat och samlat damm på en vind på Rådmansgatan och bara två personer har känt till dess existens, ägaren och hans son.

Ägaren är Olle Eriksson, mer bekant som Cykel-Olle, och han köpte skrinet den 10 april 1961 av David Nordström.

— Jag var intresserad av att köpa det och för några hundralappar blev skrinet mitt, säger Olle. Men jag har aldrig gjort något med det och det har fått ligga på vinden.

Olle Eriksson är inte helt säker på att det verkligen är Aguélis målarskrin det handlar om, men det är mycket som tyder på att så är fallet. Färgblandningen på paletterna påminner mycket om de färger Aguéli använde sig av på sina tavlor bland annat.

När David Nordström sålde skrinet till Olle Eriksson följde ett intyg med där han skriver att han ropade in skrinet på en auktion vid den gamla Agueligården 1917 eller 1918, en auktion där en del andra Aguéli-föremål auktionerades bort samtidigt.

Men på onsdagen flyttades målarskrinet från den undanskymda platsen på vinden till Aguélimuseet. Olle Eriksson skänkte skrinet till fornminnesföreningen som ska deponera det hos museet.

— Det känns som ett väldigt stort förtroende att vi får värdefulla föremål som detta, säger Leif Lindstedt i föreningen. Genom att deponera skrinet får nu alla salabor möjlighet att se det.

— Från konstföreningen sätter vi ett väldigt stort värde på att få ha Aguélis målarskrin i samlingarna på museet. Det ska nu placeras i samma monter som Aguélis staffli och fällstol.

Göran Carlsson

Olle Eriksson överlämnar Ivan Aguélis gamla målarskrin till Stig Reimerson och Leif Lindstedt.

Aguélis paletter är fulla med intorkade färger och färgskalan stämmer överens med de färger Aguéli använde sig av.

Vår älskade
Olle Eriksson
f. 7/11 1908

har i dag lämnat oss i djup sorg och saknad.

Sala den 27/9 1991

Per-Anders och Gunborg
Jan-Olof, Henrik, Maria
Ann-Margret och Nils-Gunnar
Stefan, Karin, Gustaf
Övrig släkt och vänner

Tack för all kärlek och omsorg.

Begravningsgudstjänsten sker i kretsen av de närmaste.

SN 1991-10-01

Dödsfall

Cykel-Olle, en kär salaprofil har gått ur tiden 82 år gammal.

Salaprofilen Olle "Cykel-Olle" Eriksson har gått ur tiden 82 år gammal.

I huset på Rådmansgatan 8 där han verkat hela sitt liv var han född. Fadern August Eriksson var duktig cykelbyggare och flyttade in i huset 1902.

När Olle gått sina skolår i Södra småskolan och folkskolan, på Valla började han i faderns verkstad. Förutom allt cykelpyss, satt han ofta

och tecknade. Konstintresset har följt Olle Eriksson hela livet. Han målade i olja, akvarell, gjorde etsningar och byggde skulpturer, bland annat det uppskattade plåttrollet som står inne på gården.

I sin affär sålde han cyklar, motorcyklar och mopeder. För 30 år sedan började han med nyckelservice.

Mången salabo har genom åren slunkit in på Olles gård, satt sig ner och språkat en stund. Olle var inte särskilt trakterad av föreningslivet, men att tala med människor var en av hans starka sidor.

Närmast anhöriga är sonen Per-Anders med makan Gunborg, dottern Ann-Margret med maken Nils-Gunnar samt sex barnbarn.

MÅNDAGEN DEN 19 APRIL 1993

Fyra salabor, avporträtterade av Cykel-Olle Eriksson. Överst Ivar Eriksson och Karl Sundbom. Under dem hänger Bruno Henriksson och Gunnar Holmgren.

FOTO: MARGARETA INNINGER

Kända ansikten på utställning

Igenkännanden var det gott om då minnesutställningen av Cykel-Olle Eriksson öppnade på söndagen.

Många är nämligen de salabor som avporträtterats av konstnären.

När minnesutställningen i Blå salen slog upp portarna passade många söndagspromenerande salabor på att titta in. På plats fanns Cykel-Olles barn, Per-Anders Eriksson och Ann-Margret Ling, som guidade bland kända och okända ansikten.

Och visst var det många som kände igen både människor och miljöer när de vandrade runt i utställningslokalen. Cykel-Olle Eriksson porträtterade mängder av människor. Ansikten på utställningen är bland andra Tage Erlander, Povel Ramel och Torbjörn Fälldin. Bland kända porträtterade salabor finns till exempel David Färnqvist, Ivar Eriksson, Gunnar Holmgren och Bruno Henriksson.

Ett par skulpturer finns också med på utställningen, liksom en cykel, modell Venus, som tillverkades i verkstaden på Rådmansgatan där Olle Eriksson arbetade hela sitt liv.

Minnesutställningen av Cykel-Olle Eriksson är gjord av Kristina Eriksson, Hans Magnus Meincke och Olle Nessle. De har bland flera tusen bilder och skisser valt ut dem som nu alla kan ta del av. En mycket fin utställning, väl värd ett besök. Fram till och med den 4 maj finns den i Blå salen.

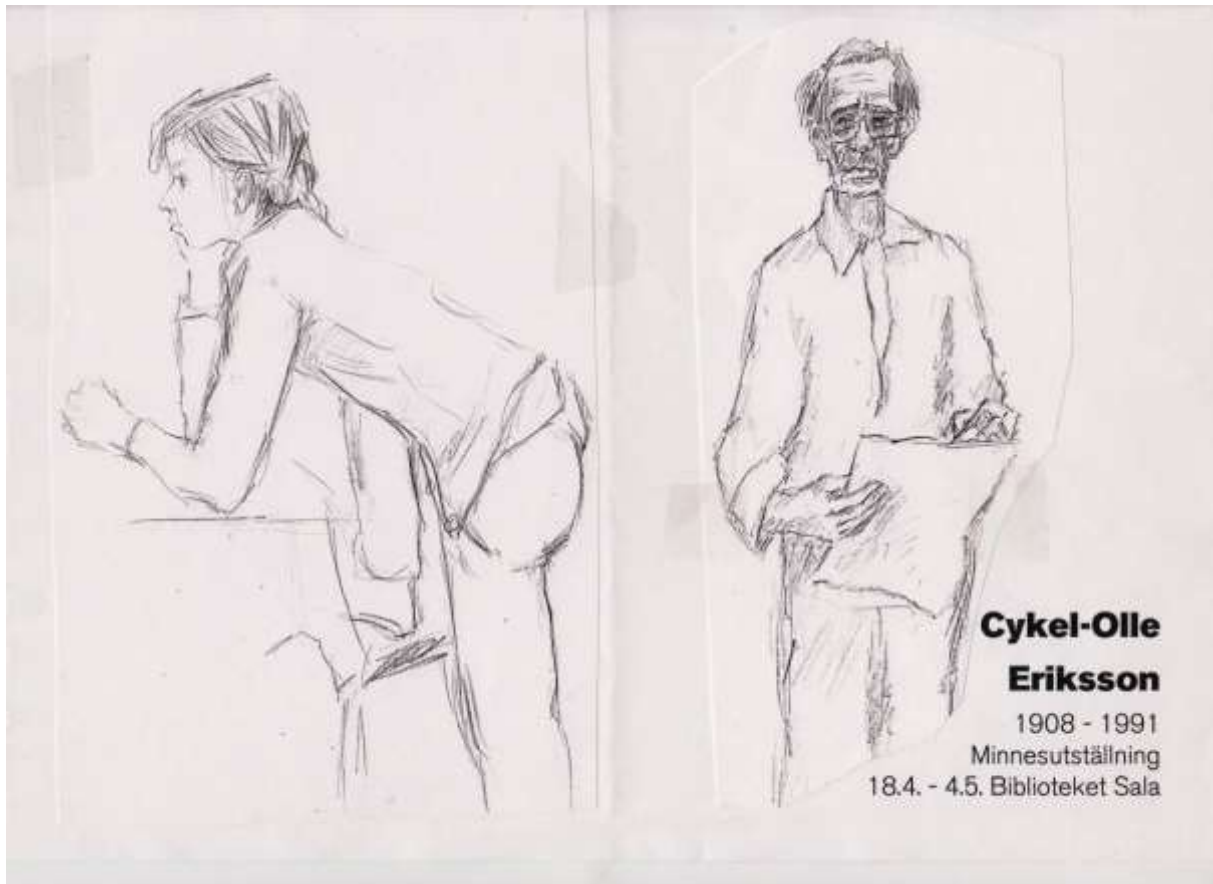
ANNCI LARSON

26 SA 930417 L

CYKEL-OLLE ERIKSSON
1908—1991
Minnesutställning 18/4—4/5
Blå Salen, Biblioteket Sala.
Vard. kl. 12—19, lörd. sönd. 12.00—16.30.
Arr: Kultur & Fritid

Cykel-Olle Erikssons barn, Per-Anders Eriksson och Ann-Margret Ling, vid en cykel tillverkad av deras farfar. Med på bilden är Ann-Margrets son Gustaf.

Olle Eriksson, kallad Cykel-Olle, föddes den 7:e november 1908 i rummet ovanför porten på Rådmansgatan 8. Här i Sala levde och arbetade han i hela sitt liv. Han började arbeta i faderns verkstad där man reparerade och tillverkade cyklar av märket Venus. 1938 tog Olle över efter fadern och vidgade på 1960-talet verksamheten till att också omfatta en liten låsverkstad. Verkstaden gav en knapp utkomst och familjen Eriksson lämnade sällan staden.

Vid sidan av arbetet som hantverkare hade Olle Eriksson ett stort intresse för bildkonst. Han skulpterade, tecknade och målade under större delen av sitt liv. Mängden av efterlämnade verk vittnar om ett starkt uttrycksbehov. På sina lediga stunder tecknade han porträtt av sin fru Margareta och barnen Per-Anders och Ann Margret. Men, många andra Sala-bor blev också porträtterade av Olles penna.

Teckningarna fick ofta tjänstgöra som underlag för målningar, grafiska blad och skulpturer. Små skulpturer gjöt han själv i egenhändigt tillverkade styckformar. Men ett större arbete, som den dirigent som pryder gården utanför hans gamla verkstad, är gjuten i brons hos Bergmans berömda konstgjuteri i Stockholm. Skisserna till den figuren är gjorda efter bilder i TV.

Han gjorde också många landskapsmålningar direkt efter naturen. Det är oftast akvareller som kommit till vid sommarstugan i Västanbäck.

Cykel-Olle var helt självlärd om man bortser från den brevkurs i teckning han genomgick på femtiotalet. Han tecknade gärna kroki när modell fanns att tillgå

och var under slutet av 1940-talet medlem i ett sällskap här i Sala som kallade sig Krokiklubben.

Han deltog endast i några få samlingsutställningar och ställde aldrig ut separat. Hans drivkraft var uppenbarligen varken äran eller pengarna. Han arbetade outtröttligt med bilder av alla slag för han tyckte om det, för han ville lära sig mer och för att han fick utlopp för ett starkt uttrycksbehov.

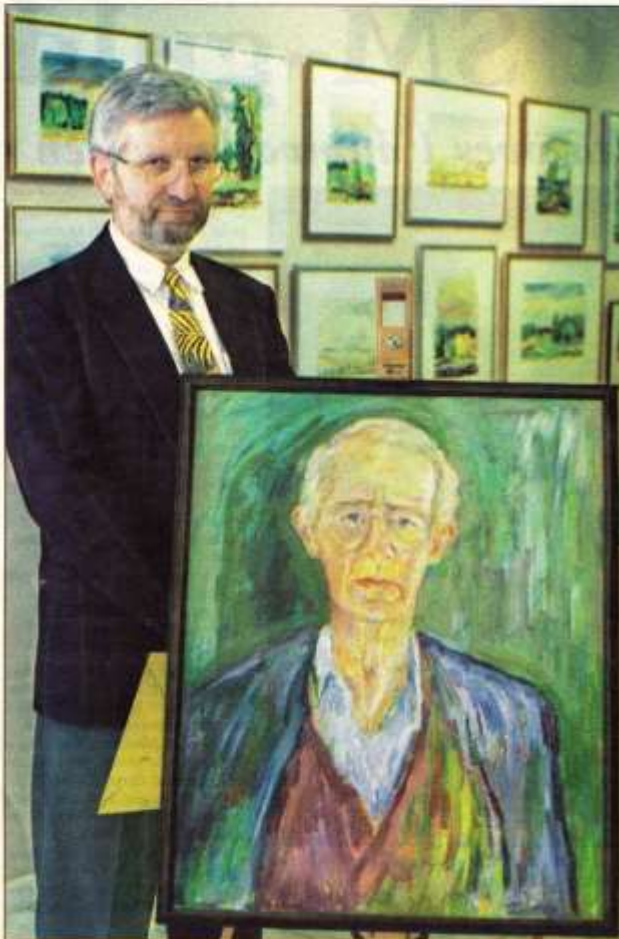
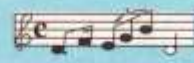
När vi förberedde den här utställningen och bläddrade igenom hans tusentals efterlämnade bilder och skisser framstod bilden av en man som kämpat. Olle Eriksson hade om och om igen gått lös på sina motiv och genom att ständigt öva sitt öga och sin hand arbetat sig upp till en allt högre konstnärlig förmåga.

Han arbetade praktiskt taget ända fram till sin död 1991. Då tecknade han på Sala lasarettet sina sista självporträtt som låter oss möta en mycket avtärd man.

Cykel-Olle var en mycket blygsam man. Han gillade inte att tala om sig själv som konstnär så det skall vi inte göra heller. Vem är föresten konstnär när man tänker efter. Om det är en person som på all tid han har till buds arbetar med att uttrycka sig i bilder och träna sin förmåga att göra detta, då var Olle Eriksson en konstnär så god som någon. Själv hade han säkert struntat i vilket, det viktiga för honom var att få arbeta med sina bilder.

Kristina Eriksson Hans Magnus Meincke
Olle Nessle

KULTUR MED MERA

– Cykel-Olles konst är ärlig, uppriktig och frisk, tycker Johnny Ekman som ansvarar för utställningen på Sala Sparbank.
FOTO MIKAEL HOLMUDD

Cykel-Olles målningar på utställning

Han hade sin egen stil, Cykel-Olle. Han var inte mycket för det sentimentala, och målade inte för att sälja.

Nu visas hans landskapsmålningar på Sala Sparbank, och för första gången är de till salu.

Olle Eriksson, Cykel-Olle, är en känd salaprofil, som var konstnär vid sidan av sitt arbete som cykelhandlare. Under sin livstid ställde han bara ut ett fåtal gånger, och då alltid tillsammans med andra konstnärer. För ett år sedan visades en minnesutställning i Bliå Salen på Augélinusset.

Naturskildringar

Nu ställs hans tavlor ut till försäljning för första gången, på Sala Sparbanks företagskontor. Vägarna är täckta av landskapsmålningar i starka färger – naturskildringar från sovmarsstugan i Väst-anhuck, Salamotiv präglade av olika årstider och stämningar.

– Vi valde att visa just hans akvareller, eftersom de är mest

typiska för honom. Det var dem han ägnade mest tid åt, säger Johnny Ekman.

Fritt måleri

Johnny Ekman arbetar med marknadsföring på Sala Sparbank och det är han som håller i utställningen. Tillsammans med Olle Erikssons barn har han valt bland akvarellerna. Här finns målningar från 60-talet och fram till Olle Erikssons död 1991.

Olle Eriksson är en av Johnny Ekmans personliga favoriter.

– Han hade en så frj och frisk stil. Han var blygsam men ändå bestämd över vad han ville göra. Här finns inte en bild som är sentimental.

– Han var helt autodidakt men utvecklade ändå en säkerhet som gjorde honom ganska fri i sitt måleri.

De flesta Salabor känner till Cykel-Olle som person, men få har sett hans konst, enligt Johnny Ekman. Nu finns chansen, fram till utställningens slutdatum den 16 februari.

ANNICA GRENHOLM